

at naa til en Simplifikation. Imidlertid maa jeg sige til Oprejsning for Regeringen og den høje Rigsdag, at det er dog ikke saaledes, at her gaar i Tusindvis af Tjenestemænd, hvis Arbejde kan undværes. Saa økonomisk er vi dog heller ikke faret frem, saa økonomisk tror jeg ikke, Lønningskommissionen er faret frem, saa økonomisk farer heller ikke Lønningsraadet frem, som stadig fremkommer med Forslag om Reduktioner, hvor det mener det forsvarligt, og saa økonomisk vilde heller ingen af Rigsdagens Partier fare frem. Gennem Tjenestemandsløven, gennem Lønningslovene og gennem de forskellige Forslag, der er fremkommet, er disse Spørgsmaal atter og atter vendt og drejet og undersøgt; og paa de Punkter, hvor der endnu kan være noget at gøre, hvor det endnu kan være muligt at optage enten en detailleret Undersøgelse — som ved Orlogsværftet eller de andre Institutioner, jeg har nævnt — eller en mere samlet Undersøgelse af Statens Administration som Helhed —, dér vil det i den nærmeste Fremtid ske.

Det ærede Medlem mente, at ved en Revision af Tjenestemandsløven kunde man finde Besparelser; der omtrent ækvivalerede det, Regeringen her har foreslaaet. Deri tror jeg, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl. Jeg mener nu, at naar det ikke er længere siden end 1919, at Arbejdet paa en saa gennemgribende Lov som Tjenestemandsløven er blevet afsluttet, en Lov, som er blevet overvejet saa grundigt, som den er blevet i en Kommission, hvor ikke alene Rigsdagens forskellige Partier var repræsenteret, men hvor ogsaa saavel Administrationen som Tjenestemændenes Organisationer havde Lejlighed til at udtale sig, og hvor alle disse Spørgsmaal blev grundigt prøvet, maa man give endnu nogen Tid, inden man skrider til en Revision. Tjenestemandsløve er ikke af den Slags Ting, som skal revideres alt for hyppigt. Man kan revidere delvist, saaledes som vi ogsaa har gjort det i stort Omfang, men en samlet Revision af Tjenestemandsløven tror jeg vil være forhastet nu, bl. a. ogsaa fordi Prisniveauet endnu ikke har fundet noget fast Leje. Jeg mener, at Øjeblikket vil være kommet til at revidere Tjenestemandsløven, naar man kan sige, at Prisniveauet ligger nogenlunde fast, saaledes at der er en nogenledes bestemt Pengeværdi at regne med; men det Forhold er ikke indtruffet endnu. Men jeg tror rigtignok, at det ærede Medlem i høj Grad

forregner sig, hvis han tror, at en Revision af Tjenestemandsløven vil føre til en meget betydelig Besparelse. Naar jeg ser, at ærede Partier her i Rigsdagen, deriblandt ogsaa det ærede konservative Folkeparti, hævder det som en Maksime, at man ikke maa sætte Tjenestemændenes Lønninger ned — her i dette Tilfælde Konjunkturtillæget —, uden at man derom kan opnaa Samstemning fra Tjenestemændenes Side, uden at man kan faa Tjenestemændene til at vedtage det samme — naar man gaar ud fra den Art Lønningsgrundsætninger, saa vil jeg ikke nære nogen sangvinsk Tro til, at man ved at kaste hele Tjenestemandsløven i Smeltdiglen vil opnaa nogen betydelig Besparelse. Jeg skal saamænd være glad, hvis man, naar det en Gang sker, kan undgaa saadanne betydelige Merudgifter, som hidtil alle Revisioner af vore Lønningslove har bragt.

Det glædede mig, at det ærede Medlem — som for Resten ogsaa andre ærede Partiordførere — erkendte, at den Fiksering af Konjunkturtillæget, som her har fundet Sted, Fiksering med automatisk Op- og Nedgang efter Prisniveauet, var et stort Gode for Tjenestemændene. Jeg er netop ogsaa gaaet ind paa det under den Forudsætning, at dette var en Indrømmelse til Tjenestemændene. Overhovedet har der, som det ogsaa glædede mig, at det ærede Medlem erkendte, her fundet en virkelig Forhandling med Tjenestemændene Sted og en Forhandling, som har sat sine højst paaviselige Frugter, og en af disse Frugter — vel nok den væsentligste af dem — er denne Fiksering. Jeg erkender, at Tjenestemændene er vanskeligt stillede, og at det, naar man skal leve paa et lille Budget, er en overordentlig Ulempe, at man hvert eneste Aar skal staa overfor den Mulighed at komme til at gøre et stort Spring nedad i sine Indtægter; og hvor langt man kommer ned ved de aarlige Revisioner af Konjunkturtillæget, er jo paa Forhaand ret uberegneligt. Jeg har ønsket at skaane Tjenestemændene for dette, saaledes at der paa denne Maade blev et fast Grundlag, at der kom en langsom Glidning opad eller nedad i Forhold til Leveomkostningerne, som dog er det, hvorefter Lønnen maa og skal vurderes. Altsaa, herom er vi enige, at dette er et stort Fremskridt set fra Tjenestemændenes Standpunkt. Jeg mener ogsaa, det er et Fremskridt set fra Administrationens Standpunkt, for det kan jo ikke nægtes, at disse aarlige Debatter om Konjunkturtillæget har ikke været til Gavn for det gode Forhold mellem Tjenestemændene